

El Baix Penedès

Franqueo
concertado

Preus de subscripció

Vendrell, trimestre	1'50 pessetes.
Fora	1'75
Extranger	2'50
Número corrent, 15 cèntims : Atrassat, 20 cèntims	

Administració:

IMPRENTA RAMON

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

REMITITS: 15 CÈNTIMS LÍNEA

No s'admeten escrits sense firma

NO ES TORNEN ELS ORIGINALS

El nostre símbol

L'època actual presenta unes característiques més aviat allunyades de tot idealisme i esguarda amb un esperit mofeta tota manifestació d'aquest sentit. La gent està estregada de tradició, de lirisme, de totes aquelles idees que el segle passat, hereu directe del Renaixement i de la Revolució francesa, divinitzà en l'intel·lecte de la civilització. Per això és possible aquest estat iconoclasta, d'incredulitats i ironies; hom foragita el sentiment com una rémora feixuga, com una nosa que impossibilita el desenrotllament de la personalitat; hom renega del sentit idealista i com en la lluita herètica de les imatges orientals combat, amb les armes ben punxants i crudels de la mofa, tota mena de simbolisme.

Aquest estat de coses, aquesta lluita, no té un sentiment de perversitat, com els aferrats a les velles idees per la petulància de l'experiència ens hi volen fer veure, no significa l'esperit del mal i de la follia ensenyorits de la terra, ben al contrari. L'afany de superar totes les coses que visiblement son decadents per l'esgotament dels homes, el desig de perfeccionar els esperits que deuen avançar en lloc, d'estacionar-se en un punt mentre el món dona voltes i senyala el moviment de la Natura sempre progressiu, fer de les idees no unes divinitats inassolibles o assequiables només a aquells que s'han consagrat super-homes; tot plegat indica que la lluita és ferma i que no s'ha obtingut cap victòria; les armes de combat son ben

diverses i contradictòries i mentre els uns s'escuden en l'escepticisme i presenten la realitat de les coses despulades de tot altre sentit que no sien elles mateixes, els altres, per reacció, oposen les seves creències, no les coses en la seva peculiar naturalesa sinó en la seva significació, en un mot, l'idealisme, el simbolisme.

Arriva, però, un moment que la lluita és ben confosa. Els principis d'uns i altres no son inamovibles i ben sovint un mateix teoritzador no defensa, però si sent en son esperit el pessigolleig de l'idea contrària que se li fa atraient i en un cas concret li fa espurnejar els ulls de bona emoció.

En aquest cas ens hi hem de trobar tots els vendrellencs davant l'àngel del nostre cloquer. Pensem com pensem, realistes, idealistes, moderns o tradicionals, quan la cèlica figura es posa a l'abast de l'esguard nostre una corrent nerviosa ens puja fins a l'arrel dels cabells i sentim un afecte que és la concració de tots els afectes que viuen, pels vendrellencs allunyats, en cada recó de les nostres cases i en cada cor dels nostres amics.

Fou l'estiu passat quan amb els amics del Foment de la Sardana de Barcelona solcàvem la nostra mar en la magnífica motonau, J. J. Sisteri, tot estabint cançons i sardanes en romiatge d'amistat a l'augusta Tarragona, en un punt concret de la costa pogué reveure el cim del campanar vendrellenc com una senyal gloriosa del poble abscondit i vers el qual podia dirigir, segur de que hi arribarien, els meus pensaments.

L'àngel secular, el qui ara guiarà els vents com una vela de la mar no llunyana, al cim del pedestal abarrocat descobria la meua veu en ales d'una cançó i em tornava el salut potector com un bell inici de la jornada gloriosa. Jo per ell semblava que tots els meus convilatans havien d'oïr la veu afectuosa del meu pensament i per ell jo rebia una resposta que s'allargava fins que la nau massa ravena feu que una calitxa de llunyania s'interposés entre nosaltres.

De tornada només el record perdurable podia existir en aquell indret, fou una foguera de Sant Salvador que em remembrava la visió fugüissera del matí.

Per això l'àngel no és la figura decorativa que segle i mig enrra hom idea com a bell coronament del cloquer gentil. L'àngel tal com és ara, és creat pels nostres afectes i pels nostres anhelos. Una mica de record que ens fa el viure anyoradís i una mica d'esperança que ens el fa prometedor; tota la nostra glòria, tota la llum esplendorosa es sintetitzen en la seva figura. L'àngel no havia pogut defugir els odís humans, tant o més que de les tempestes, ha sofert de la maldat dels homes i malgrat la fermesa amb que resistia els atacs adversos algun dia, fugint de son pedestal, hauria deixat retallada la seva silueta en l'atzur del cel i després quan l'últim supervivent a la seva desfeta hagués també caigut, la seva confosa figura immaterial hauria vagat errívola a mercé dels vents oblidats. Avui aquesta fi l'hem feta fugüissera, una nova vi-

da es renova per gràcia de l'amor que els vilatans sentim per les nostres coses i els infants dels d'ara i els dels que vindran copsaran íntegra l'idealitat que amb el seu braç extés escampa a grat-cient. Les tempestes li seran amigues de temps ja conegudes i el retrobaran més fort per al seu deport titànic; oïda si els homes, fent fora les rancúnies perverses, jamai el combatin de re-top, ben al contrari, que el seu simbolisme ens guii i l'amor humà sia tan fort com el bronze que encarna el seu esperit.

X. X. R.

Els veterans de la guerra Hispano-Americana

Amb la sortida del barco insígnia del Atlantic, el cuiracat *Texas*, ja en camí de la seva base naval de Charleston, la Havana ha quedat escurada d'una multitud pintoresca, extraordinàriament multiforme, de una diversitat cridanera i digna de aplicar, en mil sentits, la particular atenció de cada testimoni contemplatiu.

Unes dotze mil persones arribades en vapors de tota classe, no és un espectacle que pugui enquibir-se a diari. Els que havien planejat el modo de allotjar a tantíssima visita a concien-cia de les partides, dels vapors i de les hores d'arribada, han tingut un èxit coronat per la més hermosa disposició.

Tractant-se de veterans de la guerra H. A. del 98, els seus components ha-

FULETÓ DE EL BAIX PENEDES

NÚM 50

N. BAS I SOCIAS

LA NARI

NOVEL·LA DE COSTUMS VENDRELLENQUES

(Continuació)

xos elements, no viuen separats; formen tots un conjunt harmónic, lligat, que dóna a cada terra una feso-somia especial.

Intentarém, doncs, descriure aquell moment polític, però ens haurà de permetre el lector que provém d'alçar una mica el vol a fi d'extendre la mirada a tot el país. Aqueix instant particularista a que ens referim respón a un estat d'opinió nacional, i no és possible fer-se bon càrrec del fragment sense una visió general de la pessa sencera.

A Espanya, aquell nucli social que no és la massa comú però que per sa condició especial pot donar caiguda a la balança de la opinió, es manifestava sense precisar el seu sentiment polític; casi casi es comportava amb forma indiferent a la cosa pública. Els que concretaven eren els extremistes—aquests concretaven sempre—; però a pesar de que tant al bàndol roig com el bàndol negre els extremistes constituïen l'legió, no influïen apenes en la vida oposicionista.—Les masses, a dir veritat, no compten sino per a ésser concitades a resolucions enèrgiques i decissi-

ves—. Els elements directius dels partidaris de procediments de violència prou s'esforçaven en colocar la palanca de les actituds heròiques, mes la palanca, mancada del punt d'apoi de la classe social que'n diuen «solventa»—i que en cert modo està ben dit—no podia funcionar.

Aquesta falta d'interés per la vida cívica de la nació podrà no ésser justificada—mai ho és de justificat el no preocupar-se de idees, dels sentiments, de la comunitat en els dolors i en els treballs, que és el que constitueix l'ànima d'un país—; però tenia una explicació ben clara: era el desenllaç d'una llarga i tràgica fatiga. Desangrat i empobrit el poble espanyol per recents conmocions bèliques—la indígena guerra civil carlina i la colonial separatista—, desalentat per aquell assaig republicà, que, minat de voluntats oposades i mancat d'enteresa que s'imposés a la sèrie d'intrigues i misèries que l'envilien, acabà en desastre, i desmoralitzat per no tenir una brújula humana de prestigi, els elements que podien pesar en la opinió no estaven per orgues i es negaven a intervenir, i fins a apoiar, en aventures que consideraven insensates i antipatriòtiques. Les coses d'Espanya no podien estar pitjor. Sense polítiques veritablement qualificats i propugnadors dels interessos patris, la característica de aquesta terra en aquella època era de desorientació i aplanament.

¿Vol dir això que els flamants duenyos del Poder central comptaven amb la adhesió de la gent no extremista del País? De cap manera; però el resultat

era com si existís l'assentiment. Els elements de calitat mentat i tributària del país—o la gran majoria d'ells—no sentien veritablement conformació amb la restauració borbónica imperanta; mes pensant amb l'escarment d'exageracions casi bé fresques dirigides per tontos envanits, escoltaven amb recel les prédiques carregades de color i generalment buides d'intel·ligència i s'apartaven com de la pesta dels apóstols de les aspiracions «excessives». Demés, sabien una cosa important: sabien que la vella teoria de «O tot o res» està desacreditada de tant picada d'arnes insensates, intransigents. I trobaren més entenimentat—però en rigor de veritat és que resultava més còmode—decidir-se per la adopció de dos programes el màxim i el mínim. Perquè cal advertir que en les cendres de l'aplanament i del desencant de que hem parlat, sempre hi quedava un caliu de instint de conservació.

A que l'home orienti la pròpia actuació amb la vista fixa a una aspiració mínima per a arribar a la aspiració màxima, no hi ha res a dir sino tot al contrari. El tenir un programa mínim—el possibilista, el viable immediatament—i un programa màxim—l'utòpic pel moment, el que al llarg del temps s'anirà creant, formant, densificant en un ambient subtil d'idees—ens sembla racional. Es la teoria de la evolució, que moltes vegades dona resultats admirables. Però això dintre de l'harmonia idearia, dintre del ordre homogeni o, diríem, científic de doctrina i, sobre tot,

(Conitnuard)

vien de copsar la nota de la vellesa. Però com en la Convenció s'hi admetien als familiars dels guerrers, quasi tots ells han arribat a la Havana acompanyats de les seves dones i filles, i tot el reguitzell inherent a una excursió a la capital de la República Cubana que té uns atractius per demés interessants, amables i instructius. Perque la Havana de avui no s'assembla a la dels temps d'Espanya, ni per les escobertes. Es la Havana una ciutat hermosa, higiènica, neta com una patena, bonica de visual, amb unes dones formosíssimes, una gent de extrema simpatia; una veritable exposició original com no pot haver-hi en altre país, perque cap d'ells pot oferir un octubre (quan no tenim «cicló»), tan delitós com el nostre. Quelcom havem de gaudir els que durant l'estiu posem nostra existència a mercès del calor brutal de l'equador. ¡Gràcies a la brisa regalada del mig dia, que entona i poetisa el sufriment de la calda, podem viure!

Als deu mil familiars ex-milicians, cal sumar-hi la tripulació del *Texas*; una joventut arrogant i viril, que al costat dels homes vençuts de la guerra del 98, semblaven els dos extrems d'una nació que bull de creixença, de vida, de prosperitat fenomenal que actualment no's troba en cap banda del món. Jo podria posar aquí una nota característica de tot poble sotmès a una llei de privació, i trobar-se amb els cafés i les bars oberts, esplèndids de bons licors, sense la truaneria dels preus estrambòtics a que's veuen empesos pel secret de la privació, i perque tot el de contra-ban té una delícia en riures del qui inventa una cosa arbitrària. Imagineu-vos l'excés natural de quatre copes de més. Tot plegat un *Roque* de la sarsuela «Marina», escrita per En Camprodón amb música de l'Arrieta.

També hi teniem els mariners argentins del «President Sarmiento», uns nois de una presentació atlètica, que sabien el terreny que trepitjaven, i van donar una nota de gallardia en la parada militar, no inferior a cap de les millors.

Naturalment. La època de la tardor a la Havana, també deixa caure uns dies de calor, i com els nostres visitants no podien viure d'abstemis, entre una xafogor del ambient i una calorassa del rom, obligaven a moltes individualitats a treure's el gec, que es una moda acceptada en els E. U. sense haver de preguntar com vosaltres. «¿Es pot anar en cos de camisa?». La part còmica d'aquesta costum, se recolzava en la disposició de molts veterans que ja surtien del Hotel X. B. o Z. sense la prenda de mànigues i totes les medalles, distintius, i demés aditaments respectius, figuraven enganxats sobre la camisa, i alguns adiposos, amb ventrudes humanitats, les tenien de manifest sobre la part més abultada de la seva còrpora.

Una cosa tenen aquesta gent que nosaltres no sabem estimar ni comprendre: es la ingenua facilitat de riure. De vegades posen una riallada espontània per una cosa que nosaltres ni tan sols ens adonem d'ella. En els cinés, en els teatres, en les reunions, es produeixen esclafits ingenus, sense malícia, amb una infantilitat meravellosa. Son gent que's agrada veure-ho tot, demanen explicacions de quanta observació se'ls posa davant dels ulls. La seva ingenuïtat de nens és la felicitat d'eix gran poble yanqui que ha de donar molt que fer a l'Univers.

Dones velles, que a casa estarien clavades al portal de casa seva, sense ganes de veure món, estan sempre disposades a anar a totes parts, a visitar el que els hi celebren. Es una propensió de raça. Es un hàbit de curiositat inextinguible. Amb les seves màquinetes de fotografia prenen negatius de tota mena. Després a l'arribar al seu poble,

es una gratíssima empresa exhibir llurs notes fotogràfiques com a testimonis irrecusables mes genuins del viatge realitzat.

No hi ha cap yanqui que al venir a la Havana no vagi a prendre un parell de negatius al monument del «Maine». Per anar i venir a la Havana, jo haig de passar pel costat de tal monument, amb els seus dos canons a dreta i esquerra, i amb un àliga que remata sobre de dugues columnes. De vegades noto una corruia de senyores apretarse, per a enquibir-se dintre de la fotografia que passejada després per entre les amistats de Yanquilandia, es presta al comentari i sobretot, constata, amb la foto de cada persona, la visita a la capital de Cuba i el tribut als homes sacrificats per la *Fatalitat*, en aquella horrorosa catàstrofe.

No podien els veterans deixar de complir aquesta curiositat, barreja de bèl·lics ardors i de xovinisme patriòtic.

Sempre el voltant del monument del «Maine» estava aquests dies com la plaça Nova del Vendrell quan el Matines calava el castell de focs de Santa Anna. El que no podia enquibir-se en una vista fotogràfica, no parava fins a aconseguir el títol de residència, la mostra especial de la visita.

Les rialles per formar grups, per a buscar poses era una escena divertida. I com no hi ha res mes encomanadís que el riure, al sentir com tota aquella gernació reia a «cor que vols, cor que desitges», naturalment també els espectadors reien, de sentir riure, i de veure com reien els altres.

L'espectacle més conmovedor de les rialles fou quan a uns trempats se'ls hi va ocrer una pose nova. Una pensada admirable! Colocar a sobre d'un canó al més vell dels veterans, un ancià de 76 anys, però d'una gràcia en el somriure que era encomanadís per un natural i graciós sentiment seductor.

—Ah caramba! Tothom volia treure un clixé de la pensada!

Com aquestes coses se improvisen amb un entusiasme fervorós, entre una colla de veterans aixecaren al vellet i entre aplaudiments, xiscles i riure que riuràs, van enlairar-lo al cim del canó, i totes les màquines enfocaven el punt de mira més extraordinari de la visita a la Havana. ¡Com se dalien els homes i les dones per no perdre la ditxosa plaça!

—¡Feu rotlló! deien en anglés. ¡Esteu-se quiets un moment!...

Pero el vellet, movia els braços, s'agitava, i per més súpliques del moment, no logrenen el instant anhelat...

L'home de dalt del canó feu un gest extrany, acotà el cap, perdé l'equilibri, i sense que ningú pogués pensar-ho, ni remeiar-ho, nostre simpàtic veterà caigué en terra amb la espina dorsal partida... i no s'aixecà mai més.

Un mareig, una copa de rom, una miocarditis... ¡quí sap!

Rès! ¡Tenia de succeir... i moltes càmares fotogràfiques, en lloc de atrapar una plaça de soberana alegria, van deixar impresa en el negatiu, una escena de dolorosa impressió. ¡Aixís és la vida de voluptuosa!

J. AIXALÀ

Havana 17 d'Octubre de 1928

Narracions i llegendes de Poblet (Continuació)

PER QUÉ ESTAN ESCAPÇADES LES TORRES DE LES MURALLES DE MONTBLANC

La reial vila de Montblanc, una de les més importants i populoses de Catalunya durant l'Edat mitjana, vista des de dalt de les muntanyes que li fan respatller (del turó on s'alça l'ermita de Sant Joan, per exemple) amb les

Banc Comercial de Barcelona

Capital: 25.000.000 de pessetes totalment desemborsat

Casa Central a BARCELONA, Passeig de Gràcia, 3 i 5

AGENCIA AL VENDRELL

Doctor Robert, 1 i 3 — Teléfon, número 24
Apartat Correus, 1

Nostra secció de "Relacions Comercials" es complau en oferir son concurs als senyors comerciants i industrials, per a facilitar-los hi informes i tot quant els interessi per a el desenrotll dels seus negocis.

També li és grat posar-se a disposició dels mateixos per a el compliment de quantes operacions se li encarreguin, sigui en la Península, Extranjer o Ultramar.

SUCURSALS I AGENCIES:

TARRAGONA, AMPOSTA, MORA D'EBRE, OLOT, RIPOLL, SEU D'URGELL, TORTOSA, VALLS, VENDRELL, ABBÓS, GANDESA, MONTBLANC, MORELL, TORREDEMBARRA i VILASECA

BANCOS AL·LIATS:

BANC DE PRÉSTECES I DESCOMPTES

CASA CENTRAL: BARCELONA

SUCURSALS: GIRONA, LLEIDA, PALMA DE MALLORCA, GRANOLLERS, MANRESA, VIC, BADALONA, FIGUERES, IGUALADA, INCA, PORT-BOU, SANT FELIU DE GUÍXOLS, SANTA COLOMA DE FARNÉS i TÀRRAGA

BANCO INTERNACIONAL DE INDUSTRIA Y COMERCIO

CASA CENTRAL: MADRID

SUCURSALS: ALBACETE, ALACANT, CÁDIZ, CARTAGENA, HUELVA, MÁLAGA, MELILLA, MURCIA, SEVILLA, AGUILAS, AYAMONTE, CARAVACA, CIEZA, ELCHE, HELLIN, ISLA CRISTINA, LORCA, ORIHUELA, PORT DE SANTAMARÍA, S. FERNANDO, SANLÚCAR DE BARRAMEDA, TOTANA i YECLA

muralles guarnides de les trenta-tres torres que la defensen ⁽¹⁾, construïdes durant el regnat d'En Pere IV, sembla la testa d'una matrona cenyint corona mural, asseguda a la falda d'aquelles muntanyes i besada pel riu Francolí.

Vista de prop, fent la ronda del seu circuit, el visitant es transporta fàcilment en el temps de la passada grandesa d'aquella vila: tant és el caracter que'n conserva; i parat davant d'algunes d'aquelles torres espera veure, entre'ls marlets, aparèixer el capell i la llança d'algun guaita; aixís com, al passar per davant del portal de Sant Jordi, tem que desde dalt no se l'hi escorri les portes llevadices pels encaixos laterals, i l'hi sembla que, de les entrades de les rònegues cases del mal aliniat carrer que enfila, n'ha de veure sortir encara algun habitant amb vermella barretina i grisena gonella cenyida al cos amb la corretja de cuir.

Més, deixant de banda tots aquests detalls que la fantasia crea, anem a contar, segons la tradició relata, per què estan escapçades moltes de les susdites torres.

Anteriorment hem manifestat les empenyades lluites que de temps immemorial el monastir de Poblet sostenia constantment amb totes les universitats veïnes en defensa del bosc. Per lo que respecta a la de Montblanc, retrata perfectament aquelles lluites el següent paragraf, que copiem d'un plet que l'any 1753, venia seguint contra'l monastir.

Diu aixís:

«La vila de Montblanch en forsa de concessions dels Sereníssims Comptes de Barcelona, Reis d'Aragó, concordias firmadas entre dita vila y lo Real Monastir de Poblet, sentencias arbitrales en el tenor de ditas concordias y en singularitat de la última, proferida per los Ilustrissims y Reverendissims Srs. Arquebisbe de Tarragona y Bisbe de Lleyda en 18 de Desembre de 1424, té

(1) Avui se n'hi comten 18, nou de les quals perfectament conservades i emmarletades.

lo dret incontestable de fer tallar en lo bosc del Real Monastir de Poblet en los dias y per la gent que bé li pareixerà (en lo temps en dits documents pre-ficats) quanta llenya d'alsina li aparegue menester pera l'abast y consum dels vehins d'ella en llurs fogueras; dret al que sempre se li ha trobat una repugnancia y una aversió ferma per part del monastir, com ho demostra tenir que menester tantas sentencias y concordias pera obligarlo a no embrassar dita prerrogativa, movent sempre plets, disturbis y debats pera confondre y perturbar que la vila pogués gosar de dita preeminencia.»

A darrers del segle XIV, irritats els veïns de Montblanc de veure contradit aquell dret i haver matat a dos d'ells dintre'l bosc els guardes que hi tenien els frases, s'aixecaren en sometent contra'l monastir, i, dirigint-se a la Pena, després de matar el guardià que allí hi havia, cremaren la capella i edificis adjunts, i calaren foc a les granges, molins i altres dependències rurals del convent, portant-se'n els fruits i els animals i lliurant una veritable batalla campal amb els estadales del monastir, que sortiren en defensa de llurs drets.

Se diu que Poblet acudí en queixa al rei; i, com sempre cau la culpa sobre'l més debil, es condemnà a la vila a pagar una forta multa, i, per a abatir el seu orgull, fou també condemnada a que fossin escapçades una per altra les torres que guarneixen ses muralles.

Veus-aquí per què's veuen encara escapçades moltes de les torres de les muralles de la reial vila de Montblanc. A falta de documents que ho acrediti, així la tradició o conta.

† JAUME RAMON I VIDALES
(Seguirà.)

Abonos químics
Productos anticriptogámicos i insecticidas
Riva i García, de Barcelona
Representant: JOSEP ALEU
Plaça Pi i Margall, 15, 1er-Vendrell

Les reparacions de l'àngel i del Campanar

A TOTS ELS COMPATRICIS

La Comissió administrativa d'aquestes obres creu un deure seu assabentar a tots els vendrellencs que podria avui ja puntualitzar, encara que no del tot afines, les quantitats a que ascendiran aquestes obres. Elles son mes crescudes del que hom pensava i per a sufragar-les caldria el concurs de tots.

Estant doncs tan avençades les obres i éssent l'import de les mateixes mes enlairat del que's creia, la Comissió espera de tots els que encara no hi han contribuït, tant dels que viuen a vila com dels que's troben fora d'ella, s'apressaran a depositar el seu òbol, amb el que contribuirán a fer mes planera la nostra actuació administrativa.

Pensin tots que no podem tindre gaire més temps obert el període d'inscripció i que caldrà assenyalar de seguida el plás de tancament del mateix, vingut el qual seran donades les gràcies a tots i cada u dels que hi hauran contribuït, gràcies que voldriem haver de fer extensives a la quasi totalitat de veïns i compatricis.

Confiantament, doncs, la Comissió espera que l'esforç dels que hi manquen no es farà esperar en bé de tots i vindrà a facilitar el nostre comés.

La Comissió Administradora

Donatius per a les obres del campanar

(Veïns de la vila)	Suma anterior	962 Ptes.
Un Vendrellenc	5	»
B. F.	10	»
Josep Carbonell Sonet	5	»
Pau Paláu Calaf	15	»
Joaquim Palau Rabassó	10	»
Josep Torelló	1	»
Família Antón Martorell	6	»
Pau Bassa Mata	5	»
Total	1.019	Ptes.

Donatius per a l'arreglo de l'àngel

(Vendrellencs que viuen fora vila)	Suma anterior	502 Ptes.
Pau Rovira (Barcelona)	15	»
Salvador Paláu Rabassó (Barna.)	15	»
Maria Roig vda, Birosta (Barna.)	10	»
Francisco Mercadé (Barcelona)	2	»
Salvador Güixens Güixens (Cuba)	250	»
Marta Vidal vidua de Cabanyes (Vilanova)	5	»
Total	799	Ptes.

Nota: La darrera llista i en últim terme hi apareixien les inicials T. T. R. (Barcelona) quan elles havien d'esser X. X. R., equivocació originada en el gir postal amb que vingué la dita quantitat.

Continuen obertes les llistes de donatius a Barcelona: Casa Rectoral de la Parròquia de Nostra Senyora del Carme, Passatge del Bisbe Dr. Lagarda. Al Vendrell: Casa Rectoral, carrer de Mar, 6, i a la nostra Redacció, Passeg del 4 de Març, número 6.

ESPECTACLES

¿No'ls ho varem dir la setmana passada? La funció organitzada per l'Elenc Artístic del Club d'Esports va ésser un aconseguitament en tots els ordres.

La sala del Tívoli estava brillantíssima de concurrència. L'alegria de trobar-se enfront d'una cosa nova i esperada, il·luminava tots els rostres, i envaïa la sala un perfum especial de tendresa: era que'ls Artístics anaven a fer el seu debut oficial.

S'aixecà el tel·l i l'espectació en el públic augmentà. I, a mida que la representació's desenrotllava, anava establint-se una major compenetració entre'ls de la sala i els executants.

Don Gonzalo o l'Orgull del gèr, la xistosa comèdia en tres actes, de l'Albert Llanas, fou representada amb tota aquella coloració vibrant que'ls personatges requereixen. El Jaume Nin, aqueix entusiasta del teatre, qui mai ha defallit en prestar la seva cooperació personal, fou l'heroi de la festa; sobre d'ell pesaven el compromís de la direcció general, i l'execució del principal paper; i en els dos sentits sabé triomfar. Ell feu un «Canari» inimitable, abocant-hi tota la seva sal i tota la gràcia còmica que li és ben regonegada, que mantingué continuament la rialla en els espectadors, els quals remarcaven amb satisfacció que'l Jaume continuava éssent el bon graciós que ha sigut sempre.

Les senyoretes Salvó, Nin-Casterlenas i Castellví demostraren, en els seus «rols», ésser

unes excel·lents actrius que saben treure bon partit de les advertències del seu mestre, malgrat en aqueixa comèdia no siguin de grossa importància el paper de les fèmines.

No aixís els homes; els joves Bo, qui feu un «Grapa» amb tota la grapa; Robirosa, que omplí de dignitat el «Don Gonzalo»; Bové, el toml del «Tofol» amb totes les de la llei, i Serra, el jove còmic ben arreplegat, tingueren ocasió de posar a prova les propies facultats; i aixís mateix els senyors Trillas, Pla, Canyas i Miquel en els seus papers de no tant compromís.

La representació fou ben sovint interrompuda pels aplaudiments del públic que a final de cada acte ovacionà als interprets, tant per la seva labor individual com per la de conjunt. En fi, fou un èxit rotund i ben merescut, al qual nosaltres hi ajuntem la nostra encoratjosa felicitació.

El Curandero nou, posat al final, obtingué també la bona execució que ja'ls fou celebrada en altre nit memorable.

A tots l'enhorabona. REFRAN

ESPORTIVES

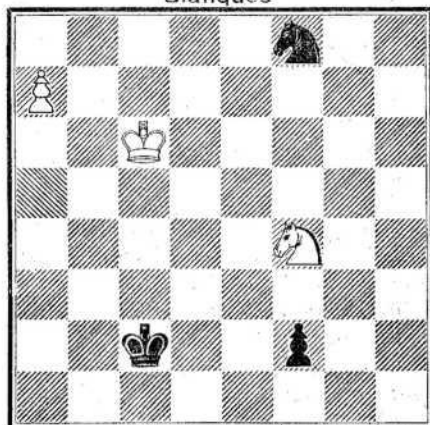
D'Escacs

Simultànies a Vilafranca

Demà a les 3 de la tarda i en el local del Club d'Escacs Vilafrancu (Rambla S. Francisco 19) tindrà lloc una sessió de simultànies a 25 taules a càrrec d'En Placido Soler, el conegut jugador ex-campió de Catalunya. Hi estan invitats els escaquistes vendrellencs.

FI DE PARTIDA NUM. 18

H. Rinck
Blanques

Negres

Les blanques juguen i
Solució al número 17: 1-T8A+—T×T;
2-P7C+—R1C; 3-R6C—T3A+; 4-R×T-P7D;
5-R6C—?; 6-P7T×.

L'ALFIL NEGRE

BANC VITALICI DE ESPANYA

Companyia Anónima d'Assegurances, fundada l'any 1880

ASSEGUANCES

Sobre la vida i Rendes vitalícies
Sobre transports Terrestres, Marítims i de Valors

Fondos de garantia en 31 de Desembre 1927: 101.416.601'36 ptes.

Pagat als assegurats durant l'any 1927: 10.182.638'68 ptes.

Seguros Vida en vigor en 31 de Desembre 1927: 298.799.943'20 ptes.

DOMICILI SOCIAL:
RAMBLA DE CATALUNYA, 18
BARCELONA

SUCURSAL:
CARRER D'ALCALA, NUM. 25
MADRID

EDIFICIS PROPIETAT DE LA COMPANYIA

DELEGACIÓ AL VENDRELL I SON PARTIT:

NARCÍS SOCIAS CARNÉ

PRAT DE LA RIBA, 6 - TELÉFON 17

Café Restaurant "El Nuevo Liceo"

DE
LLORENÇ BONASTRE

RAMBLA PLA DE LA BOQUERIA, 4 I 6. TELEFON 15812
Davant la estació del Metro

SERVEI PERMANENT

HABITACIONS MODERNES

Individuals des de 4 pessetes Per a matrimoni, des de 6 pessetes
Aigua corrent calenta i freda i Quarto de bany

Banc de Biscaia

Casa Centra, Gran Via, 1.- BLBAO

Capital: 50.000.000 de pessetes, totalment desemborsat
Reserves: 32.756.771 pesaetes

Sucursal al Vendrell

Capitals confiats al Banc en 31 de Juliol prop-passat

En compte corrent a la vista i impositons.	Ptes. 204.675.486'34
En compte corrent especial i Caixa d'Estalvis.	» 96.030.859.40
En impositons a plaç	» 74.916.543'41

Import dels valors propietat del Banc

Pessetes 292.277.358'60

Negociém els cupons venciment 1.º de Octubre

CAIXA D'ESTALVIS

COMPTES CORRENTS: A la vista 2'50 %

Serie A. 3'50 % anual - Serie B. 3'75 % anual

IMPOSICIONS:

De 8 a 89 dies.	3 % anual
De tres mesos a 179 dies	3'50 »
De sis » » 364 »	4 »
De un any en endavant	4'25 »

Débiles tomad el acreditado Elíxir rápido científico agradable Callol que da Vida y Juventud

INFORMATIVES

NOVES

Aquesta setmana han continuat les plujes, sobretot durant les primeres hores i tot el matí del dimecres caigué molt abundosa l'aigua a tot el baix Penedès, fent tornar bastant fortament les rieres. Asserentat ara el temps ha baixat força la temperatura i ja no son solament les bufandes i abrics els que han sortit sinó que inclús hom comença a instal·lar les estufes.

Josep Macián i Perez
ADVOCAT

Despatx tots els dies de 9 a 11
al H. del Centre

Jaume Ramon, 14 VENDRELL

Diuenge passat una trentena de socis de La Lira es traslladaren a Barcelona per assistir al darrer concert de tardor que donà al Palau de la Música Catalana la Orquestra Pau Casals, en el qual i baix la batuta del gran Mestre i compatriota nostre, s'hi executà el magnífic oratori en tres parts «La Creació», obra considerada la més gran de l'inmortal compositor vienès Josep Haydn, i per quina interpretació a més de la Orquestra Casals ha calgut la col·laboració de l'Orfeó Gracienc i dels cantants Concepció Badia de Agustí, Mercé Plantada, Hermann Brünnig, Emili B. Forcas i Anibal Vela. La magnífica traducció del poema al català feta per en Joaquim Pena ajuda molt la seva comprensió. El Palau de la Música Catalana era ple de gom a gom, essent ovacionats Mestre i executants a cada final de part, palesant aquella gentada l'apreci que sent la ciutat de Barcelona per l'il·lustre vendrellenc i la gratitud amb que és rebuda la gran obra musical que a la ciutat comtal hi està portant a terme la fèrria voluntat i profunds coneixements de l'eminent Mestre En Pau Casals.

Els excursionistes vendrellencs foren obsequiats per En Pau Casals amb les quatre llotges procèniques del primer pis, atenció que agraiaren aquells ben profundament i que palesa una vegada més l'alt apreci que sent el mestre vers els seus compatriotes.

Abans d'abandonar el Palau tots els que composaven la excursió anaren a estrenyar la mà del gran artista qui es despedí de cada u amb aquella familiaritat que li és tan pròpia.

Clinica Dental
MARTORELL
Odontòleg-Puericultor
Doctor Robert, 13 VENDRELL
Consulta tots els dies

Hem rebut una atenta lletra dels «Amics d'Ignasi Iglesias» de Barcelona, en la que 'ns assabenten la actuació que ells porten amb el fi d'arbitrar recursos amb que perpetuar dignament la memòria del malhaurat poeta, a quin li ens parlen de haver obert una subscripció popular per a construir una Font a Sant Andreu.

Quedem ben imposats de tots els extrems de la mentada lletra, quines observacions i advertències aplaudim i acatem, mentres i tant, obrim a la nostra redacció llista per a contribuir a la subscripció popular, dient advertir als nostres amics i als admiradors del qui fou Ignasi Iglesias, que la quota única de inscripció serà la de una pesseta.

Recordem a tots quants estiguin subgec-tes al servei militar, la obligació que marca la llei de passar la revista anyal. Els d'aquesta vila deuen presentar-se a la casa quartel de la Guardia Civil.

CORRESPONSALIA DEL
BANCO DE ESPAÑA
JOSE ALEU-Pl. Pi i Margall, 15, 1º
VENDRELL

Avui a la vetlla comensarà a la església parroquial el solemne novenari d'animes, amb exercicis, adoració de les cinc llagues, cant de penitència i sermó que predicarà tots els dies el Reverent P. Manuel M. Bossi, frare franciscà.

Avui marxa de Barcelona vers a l'estranger el nostre gran artista Pau Casals. La casualitat feu que ahir tarda el trobessim al Passeig de Gràcia, canviant amb ell unes paraules i un abraç de comiat. Després de despedir-nos i al trobar-nos distanciat a algunes passes, instintivament girarem per a acomiadar-nos de nou; ell feu igual i lleuant-se el capell, amb veu alçada, que cridà l'atenció dels transeünts, i amb aquella seva rialla d'infant, ens digué:

—Saludeu a tots els vendrellencs; a tots, a tots; i despediu-me d'ells. ¡Jo els estimo molt a tota la gent del Vendrell!

Trametem gustosament a tots els nostres conveïns aquest amical despidó i, en nom de la vila, desitjem al il·lustre i bon amic una «tournée» profitosa i que Déu el lliuri de tot mal pas.

Classes de Francés
per a Senyores i Nens

Duc de la Victòria, 24, 2.º. — VENDRELL

Sentim gran joia en manifestar que degut al altruisme de l'il·lustre patrici en Pau Casals, serà prompte una realitat l'arranjament de la orga de la nostra església parroquial, havent-se ja convingut els extrems que abarcarà la millora amb la casa Rogent i Puggina, de Collbató.

Per a portar a terme aquesta important millora s'ha nomenat una comissió que està integrada pel Reverent Mossen Manuel Travessa, capellà encarregat de la parròquia, N'Emili Figueras Socias, actual alcalde de la vila, els senyors Pau Gomis, organista de l'església, Josep Aleu i Celestí Barot, com a caps de família i el nostre director En Josep Ramon i Blanch.

La premura del temps no ens permet avui donar detalls; ho farem el nombre vinent dedicant-li un article en el que hi glosarem la millora, explicarem com ella ha vingut i senyalarem la col·laboració que caldrà prestar-li per part de tots els vendrellencs.

—Tot el malhumor de vostè li prové de l'amor que a seguit li causa haver d'atendre les necessitats de casa seva utilitzant calefacció ordinària. Perquè no instal·la de seguida el gas? Ell és indispensable a tota llar ben administrada perquè està sempre a punt de prestar els seus serveis; perquè aquests son instantanis i no necessiten de cap preparatiu, perquè una vegada regulat no precisa de cap vigilància; perquè gasta solament el precís ja que la seva encesa i apagada depen solament de la nostra voluntat; perquè el seu maneig és la cosa més senzilla. Demani la seva instal·lació a la Fàbrica de Gas d'aquesta vila qui el servirà de seguida i vostè acabarà en bona par els seus neguits.

«Tivoli Vendrellenc».—Programa per a avui, nit i demà, tarda i nit: Estreno del original i famós vodevill «Florette i Patapón», per Marcel Levesque; i el sensacional drama de gran verisme «El fill perdut», projectant-se, ademés, una «Interessant Revista» i la cinta còmica «¡Mai més!»

Les sessions del diuenge seran amenitzades pel «Quintet Jover».

Dilluns, tarda: Gran sessió Vermouth.

CRÉDITO AGRARIO, S. A.

Compramos fincas rústicas, por importantes que sean, estén o no gravadas, ofertas por escrito.

Cortes, 669, pral. — BARCELONA

SECCIO OFICIAL

REGISTRE CIVIL

Naixements: Una nena filla de Joan Figueras i de Maria Marcé Olivé; una nena filla de Anton Saumell Saperas i de Rosa Martí Calvet.

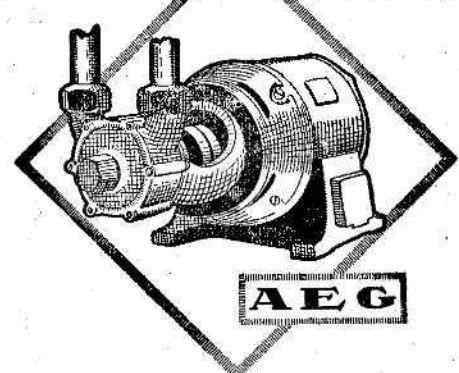
Defuncions: Cap.
Matrimonis: Josep Serramià Jané amb Carme Queralt Segalà.

IMPRENTA RAMON, P. 10 4 MARÇ-VENDRELL

Es ven part d'una casa
a la Platja de Sant Salvador i en el punt més cèntric de la mateixa. Per informes i detalls dirigir-se al carrer Nou, número 22.

Es ven una pessa de terra
de sis jornals del país, composta de vinya camp i oliveres en la partida «Pallissa Cremada»; raó en aquesta Imprenta.

MOTOBOMBA GEA

PARA USOS DOMESTICOS Y PEQUEÑAS INDUSTRIAS.

Es ven un cavall

de set pams tres quarts, ben ensinestrat per les feines del camp i també per tiro en carruatge lleuger o de pes, el que fa sia altament apropiat per a propietari rural. Donarà raó a la impremta d'aquest setmanari.

«La Econòmica»

Transports amb auto-camión

Recader diari entre Reus i Barcelona

PER ENCÀRRECS DIRIGIR-SE:

Reus: Lope Comesa, c. Sant Joan, 25
VENDRELL: Josep Gras, Bar del Sol, N.º 1

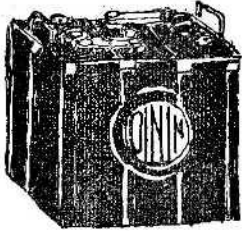
Rafel Escofet Mañé

TOCÓLEG I PUERICULTOR

Hores de visita { De 11 a 1 matí
De 3 a 4 tarda
De 7 a 8 nit
Dimecres, de 9 a 1
(Els dijous a la tarda no hi ha visita)

VENDRELL

TELÉFON 49

Tallers electro-mecànics

Reparació i bobinatge de

Motors elèctrics i dinamos per l'automòbil

TUBERIES DE CALITAT

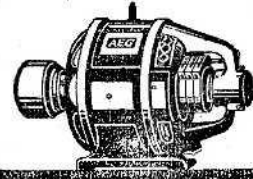
I REPARACIÓ GARANTITZADA DE LES MATEIXES

B. FERRET Sta. Anna, 27-VENDRELL

AEG

AEG

UN MOTOR ELÉCTRICO DE CALIDAD INDISCUTIBLE

DE RENDIMIENTO INSUPERABLE
E IBERICA DE ELECTRICIDAD, S.A. • RONDA UNIVERSIDAD, 22